

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

7 tháng 12 năm 2008

Số 22

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhngui@gmail.com

Website: www.quyhointinhngui.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Dẫn Thân

*Thân tùy tạm cảnh chẳng còn ghi
Quý trước hành sau vẫn dự thi
Bước bước thực hành trong ý thức
Thân hình sẵn có tự mình ghi*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tình Thương

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày tôi vắng mặt, nhưng mà âm thanh tôi vẫn đến với các bạn, sự nhớ nhung nung nấu thử thách lần lần, giữa chúng ta trong cái tiềm năng cương quyết tu tịnh, và thành kính tự sửa chữa lấy mình, tương đương cùng một hành động dẫn tiến, cho nên chúng ta có một sự nhớ nhung lẫn nhau, đặc biệt trong cái tình thương không có thể tả xiết, tình thương ấy phải chung chạ nơi sự thất tình lục dục, hay là tiền của hay là địa vị. Không ! Tình thương của chúng ta là tình thương Vô Vi, trong cái tăm tối đi tới cái sáng suốt, trong cái không càng không hơn đó là sự sáng suốt, sự sáng suốt đó mọi người đã và đang có.

Hiện tại chúng ta đang thực thi, để tiến tới thật sự sáng suốt hơn, cho nên sự sáng suốt đó, nó mền chiếu sự sáng suốt ở bên trên, chứ không phải rằng tình thương giả tạm của thế gian, nhưng mà chúng ta tu ở đây, mọi người các bạn tuy rằng gặp nhau, kẻ nói qua, người nói lại, trong đó nó có những cái câu trực thanh, có những cái lời nghịch thuận, đó là những cái dẫn giải tiến kinh của bộ óc của mọi người, chứ không phải là nói đó để mà gây gỗ, nói ra để mà chê bai. Không ! Nói ra để tìm hiểu, tìm hiểu sự thanh tịnh của người hành giả, thanh tịnh của người đã tu, có người tu một năm, hai năm, có người tu một tháng, hai tháng, để xét với nhau, đo lường với nhau, tìm hiểu lẫn nhau, sự tiến triển, mình đã được thanh tịnh mức nào, chứ không phải sự tiến triển, sự tiến triển phô trương ra bên ngoài, không đâu, sự tiến triển mà các bạn đang dò xét ở trong cái thiền đường của các bạn đang ngồi đây, là tự ý xét lấy thanh tịnh của mình, tuy rằng người đối phương la lô nói việc này, việc kia, việc nọ, nhưng mà ta có thể chịu được không, ta có chấp đối phương không, hay là ta tìm hiểu nơi ta đã được thanh tịnh không? Cho nên bên Phương Pháp Vô Vi của chúng ta cần traу dò sửa đổi trong cái thực tiễn tự hành, khai kinh là mở cái thần kinh nẻo hốc, bộ óc của các bạn càng ngày càng sáng suốt, lúc đó các bạn mới biết rằng cái sự từ bi, bác ái là gì, buông bỏ ra để cho nó hoà cảm với tất cả, rồi nó tìm hiểu nơi tất cả, kết tinh chẳng có bao nhiêu, chỉ có một điểm sáng suốt là xá lợi phát. Cho nên chúng ta tu ở đây, người chưa đạt được tự ứng khẩu thuyết pháp, thì người đã thực hành trong cái Pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định, đó là nó đánh đổ những cái sự trực ô phức tạp chấp mê, rồi nó đi lần lần tới sáng suốt xá lợi mô ni châu xuất phát chúng ta nhắm mắt thấy ánh sáng, rồi một thời gian sau các bạn cố gắng tu, nó thừa tiếp cái thanh điển ở bên trên, lúc đó thì bộ đầu hào quang khai mở, thì trong lúc ấy các bạn muốn nói pháp, và dẫn tiến bất cứ một tâm trạng gì đau khổ, tiến về cái không động giải minh, tôi xét thấy không có khó khăn, nhưng mà trước hết chúng ta phải sửa ta, tu lấy ta và nhờ đối phương mà chúng ta mới được tiến, nhờ vợ chồng, nhờ anh em, nhờ bạn bè, nhờ đạo hữu, trong cái sự kích bác phê bình, để tìm hiểu cái tâm tánh chúng ta còn chấp họ không, có nhiều hành động làm cho các bạn khó chịu, các bạn đã muốn thuyết pháp trong sự tìm hiểu của các bạn, muốn

cống hiến cho tất cả những người mới tu, hay là nói cho những người đã tu biết rằng: Tôi đã cố gắng tu cho tôi mới được ngày nay, thì có nhiều bạn nghe được và nhiều bạn không thích bỏ ra đi, cái chuyện đó là để thử thách, coi thử cái sự thanh tịnh quang chiếu của chúng ta đã đến đâu. Chớ chúng ta không nên nói: ờ người đó chán chúng tôi, người đó ghét tôi. Không ! Bởi vì sự hiểu biết của tôi, là hữu ích cho tôi mà thôi, còn tôi có thuyết trình ra cho thiên hạ nghe đây nữa, thì tôi cũng đem một phần ảnh hưởng, nhưng mà người tìm hiểu biết được tôi một, hai, ba, bốn, năm chục phần trăm không biết chừng, cái đó là tùy nghi sử dụng. Cho nên chúng ta có cái cơ hội để tương ngộ hàng tuần, gặp nhau hàng tuần để hỏi han về tu tịnh, nhưng mà đó là có phần thiêng liêng. Phần thiêng liêng là gì? Phần thiêng liêng là phần hồn của các bạn, khi các bạn đã chấp nhận tu thì các bạn hưởng thượng, nghĩ về Tiên Phật, nghĩ về cái cõi thế gian kêu bằng vô hình, nhưng mà cõi đó là cõi trường cửu, không có ai cướp giật, không có ai phá khuấy, Tiên Phật là nơi an định cho tất cả những phần hồn, nhưng mà làm sao mới đạt được đến cái cõi đó, chính mình phải tu, phải sửa, phải tiến, nó mới đạt tới đó. Còn nếu mà chúng ta không chịu tu, không chịu sửa, không chịu tiến, vì một việc chút nhỏ nhen của ngoại cảnh, dư luận thỏ thẻ bên tai chúng ta, mà chúng ta buồn bực người này, buồn bực người kia, buồn bực người nọ, làm sao chúng ta tu được.

Chúng ta học để làm gì? Học để biết những sự việc mà chúng ta chưa biết ngay ở trong trường. Bây giờ chúng ta biết, chúng ta đi chấp thiên hạ là chấp cái gì, đó là cái chuyện quá sai lầm, cho nên chúng ta đã có một cái phương pháp, và đã có một cơ hội nghiên cứu trực tiếp với những người đã tự khắc phục lấy họ, ngày nay họ mới đạt được sự thanh tịnh, hồn nhiên hoà cảm với vũ trụ, hoà cảm với thính không thiêng liêng Trời Phật. Thì cái đường lối đó chúng ta phải đi bằng thứ tự, tôi thường nói hạ thừa, trung thừa, thượng thừa các bạn phải đi, nhưng mà các bạn phải vấp phải, bởi vì trước kia các bạn đã có ngôi vị, có ngôi thứ, có sự thanh tịnh an khương của phần hồn, nhưng các bạn đang tự động ly khai xuống thế gian, ngậm lấy cái sự chua cay, chát đắng, mặn nồng, ăn phải cái trái cấm mà cầm luôn, nhiều người ngồi đây nói trái cấm tôi ăn trái cấm hồi nào, mà ông nói tôi cầm luôn, thì chúng ta lần lượt đây rồi các bạn sẽ chứng minh rõ ràng, chính các bạn đã ăn phải trái cấm của Chúa đã nói và cũng như bên Phật đã nói, hỏi cái trái nào mà trường sanh bất tử? Là các bạn công phu đây rồi, các bạn soi hồn, nhắm mắt thấy ánh sáng Mô Ni Châu xuất phát, mà các bạn cương quyết tiến theo cái ánh sáng ở bên trên, đưa nó đi tới cực thanh, cực tịnh, hồn vía tương hội, thì cái quả đó là cái quả trường sanh bất tử, còn các bạn đem sự sáng suốt của các bạn, khai thác nơi thất tình lục dục, rồi tôi hỏi mình bước xuống cầm giới, thì mình đạt sẽ cái thành quả cầm giới.

Ở thế gian ngoại cảnh mà làm những điều đó, về thất tình lục dục, công khai giữa chợ giữa búa họ còn cấm. Còn về cái phần thiêng liêng sáng suốt ở bên trên, mà chúng ta đã chưa biết ta, mà chúng ta tạo thêm một cái đường lối đó, rồi cái thành quả của thất tình lục dục, nó đã đưa các bạn đi đến đâu, chính chúng ta ngồi ở đây, chúng ta mọi người đều đã đang bị cái sự việc đó nó bao vây, và nó đem lại thành quả bất chánh cho nội tâm, vợ chồng thương yêu sanh con, đau khổ vì con, nhịn nhục vì con, hiểu biết nhưng mà không biết sao nói được, muốn giải quyết cũng chẳng có xong. Đó là các bạn gặp phải một cái thành quả cầm giới, đau khổ lắm triền miên nó lôi cuốn kiếp này đến kiếp kia, kiếp kia cho đến kiếp nọ, thì hai nơi phân minh rất rõ ràng, quả trường sanh bất tử, là các bạn cương quyết tự khắc phục tu hành, mở phần thanh điển trên bộ đầu, kết tinh xá lợi phát, đó là một cái thành quả rất đẹp, còn nếu mà các bạn bước tiếp

tục, vào cái thất tình lục dục, là cái thành quả đó nó sẽ đi vào triền miên nan y tại thế. Hỡi chớ tôi lập ra thế gian tôi làm điều phước sanh con đẻ cháu, mà ông nói vậy là sai. Không ! Chúng ta kiểm chứng lại, người đông chừng nào chiến tranh càng gay gắt chừng nấy, người đông chừng nào sự phần nộ càng nhiều, gây hấn càng nhiều, bày biểu sự sai lầm càng nhiều, giết chóc càng nhiều. Thì bây giờ chúng ta nói, hỏi lại cho kỹ, không đòi lấy gì có đạo, không có cha mẹ lấy gì có ta, thì cái nguyên căn đó đối với một Tiên đồng, thì người ta nhận xét hai thành quả rõ ràng, một là tiến lên trên phần hồn vô sanh vô tử bất diệt, thì tất cả những phần hồn được quyền tiến lên và được quyền đi xuống. Chớ thế gian đâu có tạo ra phần hồn, mà các bạn làm được phước gì, thế gian tạo ra cơ hình mà thôi, còn cái phần hồn nếu mà không có chỗ lưu trú họ sẽ tiến theo cái chiều hướng khác, ở bên cõi vô hình khối Địa Tiên rồi tới Trung Thiên, rồi tới Thiên Tiên, rồi tới Phật Giới họ cũng vẫn tu chớ không phải là nung nấu ở trong cái thể xác này mới tu được. Nhưng mà cái phần, từ thể xác mà không biết nhận định lấy mình, rồi đi tới cái chỗ chết, xác thác ra ma, rồi hỏi những người đó có cơ hội tu không? Có ! Họ có những sự gặp phải những sự giày xéo của sự sanh sống, đời sống của một con ma, của một con quỷ, rồi cái sự đau khổ đó nó triền miên, một ngày kia họ sẽ thức tỉnh. Lúc đó họ mới tự giải tiến lên trên, họ tiến về cái cõi Tiên Phật để lo tu tịnh, hồn vía họ cũng vẫn tương hội, nhưng mà thời gian nó có hơi chậm hơn là mang thể xác con người. Cho nên thể xác con người nó đầy đủ ngũ vị, cho nên thường thường ma quỷ nó muốn xâm chiếm cơ thể, để cư ngụ ở trong cái thể xác đầy đủ ngũ vị, thì nhiều người bị ma xâm nhập dùng pháp thuật để đuổi ra chỉ một thời gian tạm mà thôi, nhưng mà chính chủ nhân ông bằng lòng, là người làm chủ cái tiểu thiên địa này, là người đã bị xâm phạm đó thức giấc tự sửa chữa đánh đổ, thì cái phần hồn của ngoại xâm nó phải ly khai. Cho nên phần hồn luôn luôn trường tồn, và luôn luôn được tiến triển theo đà tiến của nó. Còn cái cõi thể sanh tạm bợ này chỉ thừa hành trong một cái thức giác mà thôi. Tuy chúng ta ở thế gian mấy chục năm, một trăm năm, nhưng mà rốt cuộc người nào cũng vậy, sanh, lão, bệnh, tử, rồi cái đau đớn già nua, rồi đâm ra thức giấc, chính tôi đã làm điều sai lầm quá nhiều. Tôi chưa hiểu lấy tôi, tôi không chịu sửa lấy tôi, và tôi nung nấu cái bản tính tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, ngày nay tôi mới mang những cái bệnh nan y, rồi đâm ra lính quỳnh không biết đây rồi sẽ đi đâu, sẽ về nơi nào, cái đơn vị nào mới là chỗ chơn chánh của tôi. Cho nên chúng ta vì cái lẽ đó, trong cái đường đi tịch mịch âm u không thể giải quyết được, cho nên chúng ta mọi người đây, nghiên cứu tự sửa chữa lật đổ cái tình thể hiện hành, trong trí, dũng, đại hùng, đại lực, đại từ bi, sửa mình để tiến chắc chắn ta phải tiến, sẵn có cái pháp này là nó bảo vệ cho đủ mọi phương diện của bạn. Bạn soi hồn tự xuất phát luồng thanh điện bộ đầu. Bạn làm pháp luân đánh đổ tất cả những trược điển, nó đi theo đại tiện và tiểu tiện lỗ chân lông, sở lưu là phần thanh điện để các bạn mới thừa tiếp cái thanh điện ở bên trên, sự cảm ứng của các bạn nó sẽ thay đổi, và nó sẽ tiến lên trong cái đà tiến đi lên chớ không đi xuống.

Tuy rằng các bạn đã sống chung trong một cái gia đình, tạo ra một cái cảnh thể sanh ở thế gian, trong cái kích động và phản động của cái gia cang, nhưng mà chúng ta bình tâm chấp nhận, rồi chúng ta sẽ vui cười, vui cười để xem xét do những hành động xung quanh của chúng ta, từ cái manh áo, miếng cơm, lời nói, đều là ở trong cái tinh thần xây dựng, và đưa chúng ta tiến tới tột độ Vô Vi. Nhiều bạn bước vào tu đây, thấy tôi gặp khó khăn nhiều quá, nhưng mà theo cái sự hiểu biết của tôi, thì tôi thấy các bạn đã tiến triển nhiều quá. Các bạn chấp nhận chịu soi hồn, chịu pháp luân, chịu thiên định, là các bạn đã bắt đầu sửa sai những cái thần kinh nẻo hốc trong

bộ đầu các bạn, thì tự nhiên sự tham lam bành trướng trước kia nó phải ngừng lại, và nó sẽ tiếp thu cái thanh điền ở bên trên.

Cho nên các bạn vì bản tánh tham lam, các bạn thấy các bạn mất cái này, mất cái kia, mất cái nọ, nhưng mà các bạn cố gắng đi như quá trình của tôi đã đi, và ông Tư đã đi, thì các bạn thấy các bạn chẳng có mất cái gì, vì nguyên bản các bạn đến đây chẳng đem được một hột cát xuống thế gian, rồi trong lúc các bạn đi hỏi chớ các bạn mất cái gì, các bạn không có, lấy cái gì mất, nhưng mà các bạn mất hẳn sự sáng suốt, đem sự sáng suốt của bạn đâm vào phục vụ ở trong cái chỗ tối tăm, cho ta đây là tài, ta đây là hay, ta đây là tốt, ta đây là giỏi hơn tất cả mọi người, vì ta đã học nhiều, ta đã hiểu nhiều, nhưng mà các bạn không chịu buông bỏ ra, để đi trở về cái thanh không điển quang, tự động có của bạn.

Thành ra khi mà các bạn đã học rất nhiều, tìm hiểu rất nhiều, nhưng mà các bạn kiểm thảo trở lại, thì cái thành quả rất ít về phần thiêng liêng, cho nên ở đây đòi hỏi sự thực hành của các bạn, để các bạn sớm trở về với thiêng liêng tánh. Tất cả nó hoà cảm với thiên nhiên, như cảnh Thiên cảnh, Phật giới, thì cái sự vui vẻ của ngũ uẩn và ngũ tạng của các bạn, nó sẽ nở đều cũng như trăm hoa đua nở. Cho nên các bạn thấy những người tu, đi tới tới độ thanh cao mở bộ đầu, thì miệng họ lúc nào cũng tươi cười, chấp nhận giải đáp bất cứ cái gì các bạn đã và đang kẹt. Hỏi người đó ngu sao? Không ! Người đó đã có một cái bình tâm sáng suốt, người đó có phần thanh điền để chiếu rọi cho mọi tâm hồn đang lầm lạc, từ lãnh vực này cho đến lãnh vực kia, từ cái nút kẹt này cho đến cái nút kẹt kia, người cũng dùng cái từ tâm, mà để chiếu rọi cho đối phương, để đối phương tự tìm hiểu lấy họ, rồi thức giác mà tu, chớ không phải rằng người đó là điên cuồng, để trả lời những câu nói vu vơ, cho nên có một cơ hội các bạn được tiếp tục ngồi chung với nhau, đồng nghiên cứu với nhau, đồng thử thách với nhau. Tôi thấy cái chuyện rất cao quý và dẫn tiến các bạn tới một đạo pháp chơn chánh, nếu các bạn dùng bình tâm tha thứ lẫn nhau, sau một cái lời trau dồi sửa đổi, có đi trong cái sai lầm chấp mê của thế gian, nhưng mà chúng ta phải tưởng nhớ lại Vô Vi, động rồi hết động, tức rồi hết tức, buồn rồi hết buồn, vui rồi cũng chẳng có vui, các bạn mới lãnh hội được cái bình tâm là gì. Sau cái đạt được cái bình tâm, thì các bạn đi nơi nơi đều dung hòa, không phải tới thiền đường này các bạn mới nói pháp được, nhưng các bạn ở gốc cây kia, các bạn cũng nói được, các bạn đi ăn một tô hủ tiếu trong tiệm nước, các bạn cũng có thể nói pháp được. Nơi nào đều có pháp để chính chúng ta sẵn có điển, từ động loạn chúng ta đã sửa chữa cho nó đến thanh tịnh, thì ở lúc nào, và ở giới nào chúng ta cũng thanh tịnh và hoà đồng với tất cả.

Vì cái thiền đường chơn chánh của chúng ta là đâu? Thiền đường chơn chánh của chúng ta là một giờ khuya, cái giờ hôn mê đó, mà chúng ta sửa từ cái tối đi tới cái sáng, cái giờ đó là các bạn đang thu dọn, đi tới thật sự thiền tâm, chứ không còn chấp nhận sự mê loạn nữa. Thiền đường là để làm gì? Để đem lại mọi sự thanh tịnh cho mọi người, cho nên các bạn đến đây là một cái thiền đường, khi các bạn bước vào thiền đường, sự suy tư các bạn nó đã bộc lộ ngay. Tôi cần có phần thanh điền, tôi cần có phần, có sự thanh tịnh, tôi cần có cơ hội để tự sửa chữa, thì một giờ khuya kia cũng vậy, các bạn soi hồn, pháp luân là các bạn cũng đi tới cái sự đứng đắn, cũng như các bạn bước vào thiền đường này.

Cho nên, hôm nay tôi không đến đây với các bạn, là tôi muốn để các bạn tự khai thác lấy các bạn, và tự mở thanh điền các bạn, nhiên hậu các bạn mới cảm giác, và tìm hiểu thêm cái phần thanh điền của riêng tôi, cái thanh điền của riêng tôi, và cái thanh điền của vũ trụ, và cái thanh

điễn trong cái khối Vô Vi, của những bạn đạo của chúng ta tu, và đã lia thể xác nhưng mà vẫn tới hội ngộ với chúng ta, trong mỗi kỳ thứ bảy hay là chủ nhật, bất cứ các bạn ngồi ở khối nào, cũng có cái sự giúp đỡ và xây dựng. Cho nên tôi rất hy vọng các bạn nên tiếp tục cởi mở lẫn nhau, tìm hiểu lẫn nhau sau một cái thời thiền, rồi chúng ta mới lấy cái điễn thanh lọc cái điễn, hoà cảm từ nam, phụ, lão, ấu, kẻ lớn, người nhỏ cũng đồng đứng trong một tâm trạng tiến về thanh tịnh thay vì động loạn. Chúng ta không muốn làm cho nó mất pháp. Hỏi chớ pháp ở đâu mà làm cho nó mất? Ở đây không cúng, không quảy, không làm gì mà làm sao cho nó mất, bởi vì mỗi người đều có sự thanh tịnh, chúng ta không muốn mất sự thanh tịnh đó. Chúng ta tiếp tục khai thác sự thanh tịnh sẵn có của chúng ta, để tiến tới sự thanh tịnh tốt độ, và hoà cảm với thanh tịnh của Đức Di Lạc, Đức Di Đà đang vui cười chiếu rọi, dẫn dắt tâm hồn của các bạn từ giờ, từ phút, trong lúc các bạn tưởng mền đến người, thì chúng ta mọi người thực thi đạt tới sự sáng suốt. Tôi hỏi lúc đó các bạn mới thấy tình thương là gì ? Thương ai hơn họ thương mình hơn ai. Nếu các bạn không biết sửa lấy bạn, các bạn đi dao động, việc này tới việc kia, việc nọ, rốt cuộc kết quả là gì ? Cho nên mình phải sửa lấy mình, sửa lấy ta không có nên phung phí, không có nên chà đạp ta quá nhiều, phải nung nấu khai thác, nuôi dưỡng ngũ uẩn để cho nó tiến lên tới Vô Vi không động, rồi tận dụng khai thác luồng trực điễn của ngũ tạng, để cho nó hoà đồng với ngũ uẩn, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, lúc đó cái niềm vui nó sẽ đem lại cho mọi gia đình, niềm vui nó sẽ đem lại cho mọi xã hội, niềm vui nó sẽ đem lại trên mảnh đất phù sanh, bất cứ một quốc gia nào.

Chúng ta đã có nơi trú ngụ, chúng ta là một vị thiên liêng giáng xuống thế gian, nhiều kiếp chớ không phải mới đây, triền miên, triền miên ở trong cái khổ ải, luân hồi, luân hồi cho đến ngày nay. Chúng ta được tương ngộ cảm mền, các bạn tu đây rồi các bạn sẽ thanh tịnh, các bạn mới hiểu được cái quá khứ của các bạn cùng tôi ở nơi nào, 500 năm về trước chúng ta ở đâu, tương ngộ bằng cách nào, phân tán sai lạc bằng cách nào, rồi mới quyết định cho cái vị lai. Cho nên có tiền kiếp, mới có ngày nay, có kiếp trước mới có kiếp sau, thì chúng ta tu ở đây rồi càng ngày nó càng mở. Các bạn tiến vào thật sự thanh tịnh của điễn giới rồi, lúc đó các bạn thấy mọi việc của chúng ta, tương ứng xuất hiện ở trước mặt, trong thâm tâm mọi người đều hiểu lấy, rồi tự nắm đó mà tu tiến, cho nên cái tình thương Vô Vi. Thương ở trong không, thương có, thương không thương, của chúng ta hiện tại, là đường lối dẫn tiến cho các bạn tu. Nhiều khi các bạn cảm mền những bạn đạo tu hành ở đây, các bạn đến gặp mặt, gặp rồi một thời gian các bạn cũng chả thấy có cái gì, rồi các bạn đi trở về không gặp người ta nữa. Thì trong cái chuyện đời nó mới phê bình, là người đó tu làm sao làm sao, rốt cuộc cũng chẳng có gì, nhưng mà bữa sau lại tại sao nó muốn gặp lại người đó nữa. Trong cái không mà cho nó là không ra gì, nhưng mà nó lại có là do đâu? Do sự công phu tương đương của hai bên, bạn về bạn lo, bạn này lo tu, bạn kia lo tu, rồi nó lại muốn tương ngộ để hỏi coi.

Cũng như chúng ta ở đây có chú Ngẫu, ăn nói không văn hoa, không văn chương, rất mộc mạc, bản tính độc tài, muốn cái gì thì nói cái nấy, nhưng mà nhiều người nghe qua rồi, thẳng này nó phá đạo làm hư công chuyện, nhưng mà rốt cuộc là tại sao cũng muốn gặp chú đó coi tại sao? Chú đó không phải là người học thức, không phải người trí thức, mà tại sao có thể nói những cái câu móc méo như vậy, hỏi chú học ở đâu, làm sao có. Cho nên sự thắc mắc của các bạn, các bạn cũng tìm hiểu, và các bạn cũng sanh nghi rằng: Cha này chắc có chút đỉnh điễn gì đây, mình lại gặp coi thử nó nói sao, rồi mình chọc coi thử nó thể nào, thấy nó cũng chẳng buồn

mình, mà chính mình buồn nó là có, nhiều bạn đang buồn chú Ngẫu ghê lắm, cho chú Ngẫu là kẻ phá hoại. Nhưng mà sự thật chú Ngẫu muốn mọi người tu cho mau giỏi để dắt chú Ngẫu. Chú Ngẫu thấy chú Ngẫu ngu lắm, chú Ngẫu không biết làm sao tiến lên được, trong cái tiềm thức chú Ngẫu muốn nói, hiểu nhưng mà chú Ngẫu nói không được, có bao nhiêu đó mà chú Ngẫu tức tới ngày nay. Cho nên lắm lúc tôi nói ra đây có chú Ngẫu thiên, nhiều khi chú Ngẫu cũng âm ức rơi lụy, biết, biết, biết, biết, nói không được, có bấy nhiêu đó mà khóc, buồn bực, muốn tu, nhiều khi chửi bới tôi, nhưng mà do đó rồi một thời gian mới giải quyết. Bởi vì mỗi cái căn quả khác nhau, tiền kiếp chú Ngẫu làm những điều sai lạc, ác ôn, ngày nay cái căn cội của cơ thể nó thấp thỏi, thì cái gia cang nó cũng thấp thỏi, cái gia cang nó làm trì trệ sự công phu của chú Ngẫu, gia đình chú Ngẫu khổ lắm. Nhưng bình tâm chú Ngẫu xét chết là cùng, chỉ biết Đức Phật giải quyết tất cả mọi việc, cố gắng thực thi cái tình thương đem lại cho mọi người, trước khi chú Ngẫu chết, gia đình vợ con, chú chán chê lắm, nhưng mà chú đã nhận thức rõ ràng, nhờ chúng nó, chú mới có ngày nay, nhờ chúng nó, chú càng tu nhiều hơn nữa, nhờ chúng nó sau này chú mới là thật sự đóng góp cho khối Vô Vi.

Thì chúng ta đã có cái gương ở trước mặt, có những bạn đạo tu tánh tình kỳ cục, không phải là học hay, nhưng mà ngày nay họ đã có một cái sự chịu đựng, không có thể tưởng tượng được, cho nên các bạn có cơ hội tiếp xúc với nhau, tới gia cang họ thấy, rồi mình tìm hiểu cái sự huyền diệu của cái phương pháp công phu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, nó đã đem lại sự cương quyết và dắt dẫn cái đại hùng tánh của mọi người, trong cái mức chịu đựng mà người khác không có thể chịu đựng được. Tại sao người khác không thể chịu đựng được? Họ là phàm tâm chấp nê⁽¹⁾, thì không bao giờ chịu đựng được, còn đằng này mình bước thẳng vào điển giới hoà cảm, thành ra mình không có chấp nê, thì làm gì không chịu đựng được, các bạn hoà cảm thay vì nghịch lại.

Cho nên trước khi tôi đi, tôi còn lưu lại ở Sài Gòn, nhưng mà phần điển trong ba thiền đường không vắng mặt, để tìm hiểu nơi sự công phu của các bạn, và tìm hiểu cái tâm trạng tự xây dựng của các bạn, rồi tôi đi rồi, đi nữa cũng không xa các bạn. Sự cố gắng và ảnh hưởng của tôi, tôi tin tưởng rằng các bạn đã thâm nhập không nhiều cũng là ít, thì các bạn tiến lên đỉnh đầu thanh điển đó, thì sự cảm ứng, cảm ứng tương hoà giữa tôi và các bạn làm sao xa được. Chúng ta thương yêu mãi mãi, chúng ta giúp đỡ mãi mãi, chúng ta xây dựng mãi mãi. Chính các bạn ngược mặt lên Trời xem, phần thanh điển bên trên phải giúp cho chúng ta bất cứ giờ phút giây nào không? Mà nếu các bạn đạt được luồng điển tương đồng với điển ở bên trên đó, hỡi chớ các bạn bỏ ai, thì tự nhiên phần thanh điển đó, nó phải chiếu rọi cho tất cả. Cho nên các bạn không bao giờ mất tôi, nhưng mà tôi không bao giờ mất các bạn. Chúng ta là thiêng liêng luân hồi xuống thế gian, đây rồi chúng ta nắm tay tạm ở thế gian đây, rồi phần hồn chúng ta một ngày kia sẽ tương ngộ, đi tới sự hoà đồng dẫn tiến cho tất cả. Ước mong các bạn cố gắng tiếp tục và cho đối phương làm một cái cơ hội, làm một cái gương lành để sửa ta, nhờ đối phương kích động chúng ta mới hiểu ta, coi thử mức độ thanh tịnh đã đến đâu, chớ không nên chấp mà rui có chấp đi nữa, về công phu rồi nó cũng giải cho các bạn. Bởi vì trình độ mới chưa hiểu thế nào họ cũng chấp lẫn nhau, còn cái chuyện kêu lẽ giáo, lấy cái lẽ nghi quá độ, để che lấp cái xấu xa của mình, thì ở thế gian họ đã làm nhiều quá rồi, cái tâm họ muốn giết bạn, mà cái miệng họ

¹ Chấp nê: Đề bưng, phật ý vì những sai sót của người khác.

nói ngon lành, cái đó nó cũng có rồi, chúng ta không.

Chúng ta đi Vô Vi đem ánh sáng ra phơi bày tất cả, liệng ra đó, nói sắt là sắt, gang là gang, đồng là đồng. Các bạn nhớ rằng mỗi người họ phải trở về với thực trạng của họ, họ không có thể xa với thực trạng của họ, không có xa cơ thể của họ, không có xa sự uyển chuyển của luồng điện ngũ tạng và ngũ uẩn của họ được. Cho nên các bạn không nên chấp một ai, mà không có giận hờn một ai, không nên ghét một ai. Chính con của mình nó là nó. Nó có cái căn nguyên tiền định của nó. Con là con, mẹ là mẹ, chồng là chồng, thì tất cả mọi đơn vị đều phát triển, các bạn xem ở trên cái rừng rú cây ngay thẳng đẹp mắt không? Rồi các bạn xem vô trong cái rừng rú, cây cỏ nó lằng nhằng các bạn thấy nhức đầu không? Cho nên chúng ta lập lại cái trật tự, khi mà chúng ta đạt được thanh điền, thì nó mới biết Xá Vệ Quốc là gì, trật tự là gì, niềm tin vui mở là gì, chớ còn chưa đạt được, lý luận việc này, việc kia, việc nọ, rốt cuộc rồi cũng là ở trong sự đau khổ và sai lầm. Cho nên chúng ta đã bước vào điền giới, đã dốc bước vào thì bước cho luôn đi lên trên, thay vì đi xuống dưới. Tôi nhắc nhiều lần, căn nhà của chúng ta và của cái chúng ta, không có thể quản lý ánh sáng bên trên được. Ánh sáng hàng ngày chiếu rọi, ánh sáng đang quản lý chúng ta và kiểm soát chúng ta, sự tăm tối của chúng ta không có thể kiểm soát được ánh sáng ở bên trên. Cho nên các bạn không nên sai lầm, khi ở trong sự sai lầm mà nó bộc phát của nội tâm, các bạn nên tưởng tới thanh điền của Trời Đất đang kiểm soát chúng ta, chứ chúng ta không có kiểm soát được đâu thì lúc đó cái sự bình an nó sẽ về với các bạn.

Trước khi ra đi trong một thời gian ngắn, tạm xa các bạn tôi xin gửi tình thương vào nội tâm của mọi người.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 3/08/1974)

Tình Thầy Tận Độ

DUYÊN LÀNH - QUẢ TỐT

Đối với mọi hành giả, ai có tâm hướng thượng, giúp người bất vụ lợi, cứu trợ tha nhân, tạo mọi điều kiện cho người hiểu về Phật pháp, biết được nhân quả, giác ngộ sửa sai, tự thức mở chân tâm ... thì chính họ luôn có sự an lạc niềm vui khó tả mà người hành tu thường gọi là mùi đạo vị. Những ai luôn tránh mọi điều ác, một ngày chỉ làm một điều thiện thôi thì hiệu quả của thiện Tâm ấy sẽ mang lại lợi ích niềm vui bất ngờ và chỉ trong một thời gian ngắn hành giả sẽ nhận ra đời mình có sự thay đổi nhiệm màu, từ đó niềm tin về Phật pháp sẽ mãi được nhân đôi, mọi phiền não sẽ chuyển thành bồ đề, sự an lạc viên mãn sẽ có ngay trong cuộc sống hiện tiền. Đây là mùi đạo vị, một niềm hạnh phúc yên an trong triết lý tình thương và đạo đức mà Đức Vĩ kiên đã dạy: Sự an tịnh sẽ sáng suốt để phục vụ nhân sinh, tận độ quần sinh sẽ được an vui bình đẳng, dẫn tiến muôn hình vạn trạng, tự lui về với thực chất vị trí phân minh, nhân nào quả nấy không sai chạy, càng quý thương tinh thần phục vụ của trời đất, càng giải được nhiều điều trắc ẩn trong nội tâm, kết quả chính ta sẽ giải thoát cho ta trong cuộc sống hiện tiền.

Năm 1983, đang hành nghề tại Sài gòn, tôi được bà cô yêu cầu và giới thiệu đến phòng Y

Học dân tộc Tuệ Tĩnh đường Pháp Hoa để giúp thầy thượng tọa Thích Thiện Thắng phụ trị bệnh cho bà con nghèo, hiện tại bệnh nhân thì quá đông, lương y phục vụ thì quá ít, ai muốn làm công quả tại chùa thì phải tự nguyện, không được đòi hỏi thù lao người có khả năng về y học ít ai chịu đến nơi này phục vụ không công.

Tôi được thầy Thiện Thắng tiếp nhận một cách trân trọng vì có chuyên môn, đang làm việc cho một phòng khám YHDT tại Sài Gòn, tôi chuyên trách về khoa châm cứu và phải làm việc phục vụ cho bệnh nhân suốt ngày vì người bệnh các nơi kéo về mỗi lúc một đông, các nữ tu và đệ tử của Sư Thầy chỉ biết về diện chẩn (DCDKLP-Bùi quốc Châu). Ai muốn học về thể châm họ phải nhờ tôi dạy lại.

Nhập gia tùy tục, ở chùa tôi phải tuân theo quy luật của Phật môn, mỗi tối phải lên chánh điện nghe tụng kinh hoặc phải nhận một số kinh sách để về nghiên cứu học thuộc như: Lăng Nghiêm, Đại Bi, Thập Chú ... Còn tôi là một Phật tử thuần túy đồng sư với thầy Thích Thiện Thắng, riêng tôi là người đạo Chúa nên mọi sinh hoạt tụng kinh trì chú tôi chấp nhận một cách miễn cưỡng, tuy nhiên tôi cũng cố tìm đọc cho được một số mẫu chuyện: nhân quả 3 đời, thất chơn nhơn quả, nghiệp sát ... bát thức tâm vương, lục căn lục trần ... pháp bảo đàn kinh, Thiền thức “tham thoại đầu”, duy thức học v.v... Những mẫu chuyện trên, tôi xem là mới lạ vì trong kinh thánh Tân, Cựu ước không có nói rõ như ở trong kinh sách của Phật giáo, từ đây tôi chuyên ý và chú Tâm nguyên cứu các Pháp Thiền, có những lúc cần hỏi những thắc mắc trong Phật pháp thì các đệ tử của thầy Thiện Thắng không luận giải được, cho đến khi tôi gặp anh Hoàng Hữu Thịnh thì tất cả các thắc mắc của tôi mới được anh Thịnh giải đáp rõ ràng, khi anh giới thiệu một pháp Thiền mới là Pháp Lý Vô Vi thì bước ngoặt mới đã xoay chuyển cho tôi tiếp nhận Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp một cách trân trọng.

Vợ chồng anh Thịnh đến chùa Pháp Hoa như bao nhiêu bệnh nhân khác, xin ở nội trú và trị bệnh bằng thuốc Nam. Thầy Thiện Thắng báo cho tôi biết là có bệnh nhân khó trị và yêu cầu tôi xem kỹ và điều trị thêm bằng khoa châm cứu, tiếp xúc với anh Thịnh những ngày đầu tôi biết anh là một trí thức, từ tốn và rất đôn hậu, anh lo cho vợ từng miếng ăn, nước uống, giặt giũ sớm khuya ... Ngày hai buổi sáng chiều tôi đều có đến khám bệnh xem mạch và châm cứu cho vợ anh, những chuyển biến về bệnh lý tôi đều báo lên cho thầy Pháp Hoa để thay đổi gia giảm thuốc, tuy nhiên vì do thương hàn nhập lý lâu ngày, khí huyết hư suy thuốc Nam trị chậm tôi phải đề nghị xem mạch kê đơn để anh Thịnh hốt thêm thuốc Bắc tăng cường thêm trong việc trị liệu, từ đó bệnh giảm dần, sức khỏe khá hơn.

Chúng tôi đã trao đổi nhau rất nhiều về Phật Pháp và Y Học cổ truyền, những gì anh cần về y lý đông y, tài liệu sách thuốc tôi đều cố gắng giúp anh như: Hải Thượng Y Tông Tâm Lĩnh, Tuệ Tĩnh toàn tập v.v... Về phần Phật pháp tôi được anh hướng dẫn như: Pháp Bảo Đàn Kinh, Pháp Lý Vô Vi... Tôi lắng nghe anh giảng về soi hồn, pháp luân, thiền định, pháp luân chiếu minh, thể dục trợ luân. Tôi thầm nhủ: Pháp thiền đơn giản, dễ hiểu, dễ làm vậy thì mình phải thực tập xem sao? Tôi đã âm thầm tự tập hằng đêm trong vòng 15 ngày thì kết quả rất tốt đến với tôi ngoài sự mong đợi như: Do hằng ngày làm việc nhiều thường bị đau lưng, hằng đêm tôi hành thiền trong vòng 10 phút cả thấy giảm dần cho đến 1 giờ sau là hết đau, buổi sáng châm cứu nhiều bệnh, trước bệnh làm cho mệt mỏi, tôi vào phòng riêng làm pháp luân chiếu minh chừng 20 phút, cảm thấy khỏe, tôi tọa thiền thêm 10 phút nữa, kết quả sinh lực phục hồi và tiếp tục châm cứu cho hết số bệnh nhân chờ đợi ở buổi sáng, các bệnh ngoại cảm do phong

niệt, phong hàn tôi vào phòng kín hành pháp luân thường chuyển cho đến khi xuất mồ hôi là khỏe lại ngay ... Từ đó tôi có niềm tin và không cần mua thuốc Tây đề sẵn nữa vì rất tin vào pháp lý mình đang hành, biết pháp hay nhưng không có tài liệu đọc, tôi phải vào Sài gòn nhờ bạn bè tìm cho được Thượng Đế Giảng Chân Lý, Tôi Tầm Đạo 1,2,3..6, Kinh A Di Đà chú giải, cuộc đời ông Tư, ông Tám v.v... mà anh Thịnh thường giới thiệu với tôi. Chuyển đi về Sài gòn lần này tôi nhận được tin phải về để giải quyết chuyện gia đình ở miền Tây. Lần cuối cùng gặp anh Thịnh tôi đã giới thiệu thầy tôi là lương y Thái Hòa Đào Quang Huy (trước đây là luật sư) để được tiếp tục điều trị cho vợ anh. Có lần anh Thịnh hỏi tôi: Hiện nay thời buổi khó khăn, ai có nghiệp vụ chuyên môn đều muốn làm kiếm tiền, tại sao anh lại vào chùa làm từ thiện? Tôi trả lời ngắn gọn: Đủ sống là được rồi, gia đình cũng tạm ổn. Tôi vào chùa để nghiên cứu về các pháp thiền...

Ở đời mỗi người đều có hoàn cảnh khác nhau, duyên nghiệp khác nhau, thời gian tôi tu nghiệp và hành nghề ở Sài gòn thì ở Cần Thơ gia đình tôi đã thay đổi cách mua bán, thay vì mua bán lẻ, lời ít sinh sống khó khăn, nay đổi lại thu mua trăn, rắn lột da lấy thịt cung cấp cho các thương nhân ở Hà Nội. Khi ký kết hợp đồng thì số lượng thịt sống có khi 3 đến 5 tấn thịt tươi đông lạnh, do đó số lượng trăn rắn phải thu mua tất cả các chợ ở 6 tỉnh miền tây kể cả Cam Pu Chia (lúc đó quân đội VN còn ở CPC) theo hoạch toán kinh tế thì cách làm này lời gấp 3-4 lần so với nghề mua bán khác, đương nhiên thủ pháp sát sinh cũng to lớn rừng rợn vô cùng, những lần về tôi chứng kiến các công nhân trảm thủ trăn rắn hàng ngày trung bình 200 đến 400 sinh vật, tôi rất bất nhẫn và nhiều lần khuyên gia đình chuyển đổi lại nghề khác, do nghề này sinh lợi dễ dàng, nên cả gia đình không đồng ý... Tôi khuyên ngăn không được nên tiếp tục về Sài gòn. Khi được cô tôi thuyết pháp về luật nhân quả của nhà Phật, sự báo ứng về giới sát như: không nên giết mạng sống chúng sinh từ người cho đến loài vật, chẳng những không giết mà còn không được khởi ý làm tổn hại sinh mạng, giết người và động vật chắc chắn sẽ bị quả báo đền mạng trong tương lai, người không sát sinh không gây nhân quả báo ứng, được trường thọ ít bệnh, còn ngược lại sẽ bị đền mạng trả quả ở kiếp sau v.v... càng nghe thuyết tôi càng rùng mình... Từ đó tôi quyết định vào chùa làm công quả để hồi hướng cho gia đình.

Tôi được một người bạn giới thiệu về kỹ sư Huỳnh Ngọc Chinh là một bạn đạo tu theo pháp lý Vô Vi tại TP Cần thơ, anh có nhiều tài liệu, băng thuyết giảng của Đức Vĩ Kiên. Nhân dịp gia đình nhắn tin tôi về ngay... và kể từ đó tôi không còn gặp anh Thịnh nữa. Trước khi về Sài gòn tôi có hỏi địa chỉ và anh Thịnh chỉ nói ở TX Cà Mau. Sau 24 năm chúng tôi gặp lại tại Đại hội Vô Vi Quốc Tế 2006, tại Thái lan chúng tôi ôm nhau vui mừng rơi nước mắt. Tôi biết ơn vợ chồng anh vì anh là người đầu tiên truyền PLVVKHHBPP cho tôi, từ niềm tin về pháp tôi đã giữ pháp cho đến ngày hôm nay, gẫm lại gần nửa cuộc đời trải qua bao nhiêu thăng trầm thay đổi đã chuyển hóa cả gia đình và tâm linh của chính tôi có một cuộc sống khác hẳn đời thường so với người khác...

Tại Cần Thơ tôi lại thất vọng vì không thể thuyết phục được gia đình chuyển nghề để có một thiện duyên theo Phật pháp (rất khó vì gia đình vợ tôi người Công giáo). Tôi nói với các con tôi lần cuối: Ba chỉ về khi mẹ con quyết định bỏ nghề sát sanh hại vật này... Tôi gặp kỹ sư Chinh cũng là duyên lành hạnh ngộ (hiện nay Chinh là thạc sĩ giáo sư trường đại học kỹ thuật Cần Thơ) chúng tôi đã trao đổi tâm đắc luận bàn về pháp lý vô vi, anh đã cung cấp cho cho tôi nhiều tài liệu kinh sách, băng thuyết giảng của đức Thầy

Kể cả địa chỉ, từ địa chỉ đó tôi đã viết thư kể hết hoàn cảnh của tôi, hơn 1 tháng sau Đức Vĩ Kiên đã hồi âm cùng một bức ảnh 9x12 có 4 câu thơ:

Hòa bình an vui chỉ do Tâm
Hạnh phúc thanh cao tự tiến thâm
Đời đạo song hành Tâm thức giác
Chung vui sum họp thức siêu âm

Tôi vui mừng như được của quý, tôi mang ảnh Thầy khoe với Ts Chinh, chúng tôi nói chuyện rất nhiều về thầy Tổ, nhất là quyển Tiên Phật Hiệp Tông chơn giải, có nói nhiều về tổ sư Cao Minh ở núi Ông Tô, do có dự định về Núi Cẩm, tôi photo một số kinh sách của PLVV để có tài liệu học hỏi nguyên cứu. Tôi quyết định về Châu Đốc lên núi để tự tu học sau khi không thuyết phục được gia đình.

Phía tây diện Bồ Hồng là đỉnh cao nhất của núi Cẩm, tôi ở cùng cha nuôi là Thầy Giáo Trí, ông có 8 công rầy trồng trái cây các loại, chúng tôi cùng làm rầy và mạnh ai giữ Pháp nầy tu, tôi là người đạo chúa, biết về phật pháp nên rất hòa đồng, tôi từng đọc qua quyển Thông Thiên Học (của Nguyễn văn Lượng) nên cảm thông với các bạn tu Cao Đài, còn những người làm rầy chung đều tu theo phật giáo Hòa Hảo nên họ cúng lạy theo Tây phương ngũ nguyện và hành theo lời chỉ dạy của thầy giáo Trí, năm đó thầy đã hơn 72 tuổi, được các đệ tử còn trẻ (bà con của Thầy) tôn sùng là đạo sư nên tất cả lời giảng của thầy họ xem là tuyệt đối thầy giáo Trí trước đây là chủ tịch giáo hội Phật giáo hòa hảo tại quận Thốt Nốt tỉnh Phong Dinh nay là tỉnh Cần Thơ, ông nguyên là một giáo sư được mọi người tôn kính, sau khi cải tạo, ông quyết định mua đất để tu hành do vậy con cháu ông và tôi cũng theo để tu, có điều tôi lên tu theo pháp lý Vô Vi, hằng ngày tôi phụ ông làm rầy cứ đến ban đêm tôi hành thiền theo pháp soi hồn, pháp luân, thiền định. Tôi dùng từ “lên tu” vì theo ông giáo chỉ có Phật giáo hòa hảo là chánh pháp của giáo đạo phương Nam, không còn pháp nào hơn, do cần có nơi để tu tôi phải chiều lòng người nhần nhện giầu Pháp để đạt đến mục đích của mình, chỉ trong vòng sáu tháng, sức khỏe của tôi tăng tiến rõ rệt, các bệnh vặt như đau lưng, đau khớp đều hết hẳn, do biết về khoa châm cứu tôi cảm nhận được nhâm đốc nhi mạch đã khai thông, điển quang ở bộ đầu phát sáng, khiếu huyền quan giữa hai chân mày thường phát quang ngũ sắc, nhiều đêm thiền định nhắm mắt vẫn thấy rõ cảnh vật như ban ngày, có khi biến hiện phát cảnh non sông nước biếc hữu tình y như ti vi quay cảnh.... có khi nằm hành pháp chiếu minh, thần thức biết mình đang ở trong nhà, dù đang nhắm mắt nhưng lại thấy cả trăng sao trên bầu trời. Ở núi cao, khao khát về pháp, lòng thanh tịnh, hành giả xuất định là chuyện rất bình thường Từ đó tôi đã giác ngộ với niềm tin tuyệt đối ở pháp lý Vô Vi. Đến đây đã tin lời của đức thầy Lương Sĩ Hằng là sự thật vì thầy đã có nói trước: Các bạn đừng tin lời tôi mà phải thực hành pháp lý Vô Vi thì sẽ biết tất cả ... Đối với hành giả tu ở mức thanh tịnh, phát quang thì thân thể đi đứng, nằm ngồi, đi tiêu, tiểu đều được nhẹ nhàng và sung sướng, tự mình cảm nhận đúng như “thần tiên tại thế”. Hán văn đã có câu: "Thần tiên vô biệt pháp, chỉ sinh hoan hỉ bất sinh sầu" là vậy. Lúc nào cảm thấy sức khỏe sung mãn, vô tư yêu đời đáng sống, nhiều đêm tôi khóc như đứa con nít vì quá hạnh phúc, sung sướng, tôi tự hỏi: tại sao lại có pháp hay như vậy mà ít ai biết báu vật này để tự hành trì giải thoát cho chính mình. Chỉ có hành pháp kiên định mới thấy giá trị của Pháp Lý Vô Vi.

Thực hành mới thấy nó hay
Tâm tư sống động đổi thay thể tình

Tiến thân thói bỏ do mình
Đổi thay chân thức tự mình lấy lòng

Lời thầy dạy: Chúng ta sẽ có ánh sáng từ bi từ mặt đất nhiên hậu mới đem lại sự chung vui hòa bình và hạnh phúc cho nhân loại tại quả địa cầu này, tự động dứt khoát tham sân cùng chung hướng về thanh tịnh mà cầu nguyện cho cho thân tâm tự thức và an vui.

Tôi tin tưởng lòng thành mới có duyên lành, mới gặp bạn tốt, tôi luôn thực hành và tâm thức luôn có ý tưởng hòa đồng tôn giáo và thanh tịnh cầu nguyện cho gia đình chuyển hóa chấm dứt cảnh sát sanh hại vật. Lời Đức Thầy cho tôi một kết quả tốt đẹp cho bản thân và gia đình, trong sách thầy viết: Chỉ có thiên mới hội tụ được điển chỉ có điển mới hòa hợp được với điển giới và sẽ hội nhập với từ quang thanh điển của đấng đại bi toàn năng. Bằng lòng dẫn thân phục vụ quần sanh dẫn tiến tâm linh phát triển vô cùng đến không biên giới, không giới hạn, thật sự thực hiện tình thương và đạo đức mới đạt được kết quả tối cao.

Cùng ở chung, cùng làm rầy nhiều bạn tu theo cúng lạy và niệm Phật, nhưng bệnh đến với họ thường xuyên, đa số là bị sốt rét, mệt mỏi, cảm lạnh ... họ phải cho người xuống huyện Tri Tôn để mua thuốc về dự trữ phòng bệnh, nhiều bạn tu nói: Tui cúng lạy niệm Phật đều đặn sao cứ bệnh hoài? Còn anh sao không bị bệnh? Quả thật, tôi từ khi lên núi suốt hai năm không bị một bệnh vặt nào, làm việc hăng say, da dẻ hồng hào gây cho họ rất nhiều ngạc nhiên, do vậy họ hỏi, tôi mới nói thật: Có sức khỏe như vậy là nhờ tôi tu theo Pháp Lý Vô Vi, càng tu càng khỏe, thế rồi họ cũng nhờ tôi dạy lại Pháp Vô Vi, cũng soi hồn, chiếu minh, thiên định, 3 pháp hằng ngày, các bạn nói: Dễ quá đâu có gì khó. Từ đó họ tu theo hướng dẫn của tôi. Ai tu theo đều không còn bệnh vặt ... chỉ một thời gian sau họ cũng khỏe như tôi và tiếp tục làm rầy, hành thiền cho đến ngày chia tay xuống núi, riêng thầy giáo Trí có hỏi, tôi mới trình bày: đã tu theo Pháp lý vô vi, tôi cũng niệm Phật thường xuyên như các bạn nhưng lại có thêm một pháp mới kèm theo, pháp này xuất phát từ Việt Nam, tôi đưa Kinh a di đà chú giải cho ông xem, từ đó ông mới tin và tự nguyện cứu, không biết Thầy có hành Pháp hay không? Nhưng sau này ông không còn la rầy các cháu của ông về việc tu hành trễ nải nữa vì ông biết các bạn tu theo PLVV để trị bệnh, có sức khỏe mới làm rầy phụ với ông. Lao động tốt có vật chất để tiếp tục tu và niệm Phật...

Chuyện đời luôn luôn thay đổi Thiên Cẩm Sơn là nơi gần kinh Vĩnh Tế, địa phận của hai nước, an ninh biên giới Việt-Miên có những thay đổi bất ngờ về an ninh, quân sự, do vậy những người tạm trú trên núi Cẩm được bộ đội, công an kiểm tra gắt gao, có nhiều bạn tu không đủ giấy tờ tạm vắng, tạm trú nên phải lần lượt xuống núi, có nhiều bạn đạo phải tìm hang sâu trong các ngõ ngách để tu trong đó có tôi, thậm chí có bạn nói: “tu sướng hơn ăn” nhiều khi không có lương thực phải chặt cây chuối rừng lấy lõi non mà ăn hoặc ban đêm ra khỏi hang tìm thực vật sinh sống từ các vườn cây của dân địa phương.

Việc gì đến cũng phải đến, thầy giáo Trí cũng bị điều tra lý lịch do trước đây là ngục quyền, các bộ kinh Phật, sấm giảng cũng bị "công an mượn để nguyên cứu" và yêu cầu xuống núi, trước khi chia tay ông còn nói với tôi: Bác không ngờ Pháp Lý Vô Vi lại hay như vậy. Ông về nhà cũ xã Vĩnh Trinh một thời gian, tự lập cốc tu, thời gian sau tôi hay tin thầy giáo Trí do tuổi cao, sức yếu đã viên tịch tại Cần Thơ Bé nay là huyện Thốt nốt, TP Cần Thơ.

Trần Văn Thanh

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 15 tháng 05 năm 1970

Thiên hồng quang đăng tin lành báo
Thế sự nhơn tình vẫn ước ao
Sớm đạt chung hành thiên lý giới
Cảm thông Trời Phật xuất ra vào

Tu thời vẫn tự ước ao
Sớm mau đạt được ra vào sửa tu
Hồn ta chưa xuất như mù
Bị giam nội tạng luận xu hướng đời
Thuyết tu chưa tỏ hết lời
Thực hành chẳng có, cơ Trời chẳng minh
Chỉ lo biện hộ thế tình
Tham sân động loạn chính mình tạo ra
Lắm khi bị kẹt nói là
Đến ngày mặt pháp quý ma đảo đầu
Chẳng lo sửa kịp chuyển tàu
Tây phương trực chỉ nhiệm mầu khai thông
Thiên không đạo pháp giáp vòng
Người lo tu tiến mới hòa đến nơi
Chớ lo bảo vệ việc đời
Pháp không đạt được thay lời tiến tu
Tranh nhau sát hại lu bù
Điếc cam lâm nạn, đui mù sân si
Phật đà thuyết lý gắng ghi
Tâm ta tức Phật tùy nghi sử dụng
Phật tu không khác người khùng
Không tranh không đấu không cùng chung ai
Tự tu tự tiến an bài
Lầm sai tự giải phân hai đạo đời.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên